

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 713/2015
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у спору тужиља Ј.О. из Н., чији је пуномоћник И.С., адвокат из Н. и Г.М. из Н., чији је пуномоћник Р.С., адвокат из Н., против туженог ДОО за информатику, микрографију и инжењеринг Е.И. из Н., кога заступа Т.М., адвокат из Н., ради исплате нераспоређене добити, одлучујући о ревизији тужиље Ј.О. из Н. изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3385/14 од 14.01.2015. године, у седници одржаној 24.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље Ј.О. из Н. изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3385/14 од 14.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1821/12 од 18.03.2014. године обавезан је тужени да тужилмама на име дуга по основу нераспоређене добити остварене у 2004, 2005. и 2006. години исплати - тужиљи Ј.О. - 434.322,00 динара, а тужиљи Г.М. - 247.366,00 динара, све са законском затезном каматом од 31.12.2010. године до исплате и да им накнади трошкове парничног поступка у износу од 322.308,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3385/14 од 14.01.2015. године првостепена пресуда је преиначена, тако што је у целини одбијен тужбени захтев, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка, а тужиље обавезане да туженом солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 193.731,00 динар.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља Јованка Огњановић је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), који се

примењује на основу чл. 506. став 2. овог закона и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју ревидент указује. Другостепена пресуда је јасна, образложена и непротивречна. Садржи све разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила Ј.О. била је у радном односу код туженог до 15.01.2008. године, а тужила Г.М. - до 25.05.2007. године, када им је радни однос престао. Тужени је био у поступку приватизације, после чега је, на основу усвојеног Програма приватизације, 24.11.2009. године приватизован куповином од стране Т.с. ДОО из Б.. Одлуком Скупштине туженог о расподели нераспоређене добити од 12.02.2009. године утврђена је висина укупне нераспоређене добити за 2004, 2005. и 2006. годину у износу од 74.046.169,00 динара (тачка 1). Тачком 2 ове одлуке одређено је да се подела нераспоређене добити врши тако што ће се за резервни фонд и евентуално покриће негативног резултата у 2008. години издвојити 25%, односно 18.511.542,00 динара, а други део у износу од 55.534.627,00 динара, што износи 75%, за исплату појединцима према критеријумима донетим на предлог Управног одбора туженог од 12.01.2008. године, који чини саставни део те одлуке. Од стране Скупштине туженог су за 2004, 2005, 2006. и по одлуци од 05.07.2007. године извршене исплате добити запосленима (без дивиденде и посебне стимулације). Од стране Т.с. ДОО из Б. 29.03.2010. године поднет је захтев за утврђивање ништавости одлуке од 12.02.2009. године Агенцији за приватизацију. Поступајући по том захтеву, Агенција за приватизацију упутила је туженом 01.06.2010. године упозорење са налогом да одлуку од 12.02.2009. године стави ван снаге и о томе комисији достави веродостојан доказ у року од 8 дана од дана пријема упозорења, што је тужени и учинио доношењем одлуке Скупштине од 17.06.2010. године. Том одлуком утврђена је ништавост наведене одлуке од 12.02.2009. године са образложењем да је донета супротно члану 398а у вези чл. 456. Закона о привредним друштвима. Конкретније, да је та одлука донета без претходне сагласности Агенције за приватизацију. Решењем Привредног суда у Нишу П 1045/2012 од 24.01.2013. године одбачена је тужба Т.с. ДОО из Б., којом је тражио утврђење ништавости наведене одлуке од 12.02.2009. године, а то решење потврђено је решењем Привредног апелационог суда Пж 2162/13 од 21.03.2013. године. Износи нераспоређене добити за сваку од тужила утврђени су финансијским вештачењем, при чему је вештак имао у виду одлуке од 12.02.2009. и 12.01.2008. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у овом спору за исплату нераспоређене добити за тражени период.

Чланом 398а став 1. Закона о предузећима („Службени лист СРЈ“, бр. 125/04), који се у овом случају примењује на основу чл. 456. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, број 125/2004), прописано је да предузеће које послује већинским друштвеним капиталом не може, без претходне

сагласности Агенције републике чланице надлежне за послове приватизације, доносити одлуке о смањењу или повећању капитала, реорганизацији или реструктурирању, инвестиционом улагању, продаји дела имовине, оптерећивању имовине, залагањем ствари или успостављањем хипотеке, дугорочном закупу, поравнању са повериоцима, узимању или одобравању кредита или издавању гаранција, ван тока редовног пословања. Према ставу 2. истог члана, одлуке донете супротно ставу 1. овог члана поништиће Агенција републике чланице надлежна за послове приватизације.

У конкретном случају, тужени је био у поступку приватизације, после чега је 24.11.2009. године, на основу усвојеног програма приватизације, купљен од стране купца Т.с. ДОО из Б.. Према прописима о приватизацији, кључни субјект задужен за спровођење тог поступка је Агенција за приватизацију, а предузеће које се приватизује је објект приватизације. У том смислу, поступајући по упозорењу Агенције за приватизацију од 01.06.2010. године, Скупштина туженог је 17.06.2010. године донела одлуку којом је утврђена ништавост одлуке бр. 282/1 од 12.02.2009. године о расподели нераспоређене добити из 2004, 2005. и 2006. године. Ништавост те одлуке утврђена је због тога што је донета без претходне сагласности Агенције за приватизацију, противно члану 398а Закона о предузећима у вези чл. 456. Закона о привредним друштвима.

Учешће запосленог у добити оствареној у пословној години у складу са законом и општим актом може се утврдити уговором о раду или одлуком послодавца. Дакле, та могућност постоји уколико се уговори или о томе послодавац донесе одговарајућу одлуку уз сагласност органа који одлучује о располагању профитом. Све то, под условом да је претходно прибављена сагласност Агенције за приватизацију, што у конкретном случају није учињено. Притом, општи основ побијања одлука Скупштине акционара и сам поступак по тужби за побијање прописани су чланом 302. и 306. Закона о привредним друштвима. У току поступка тужиље нису доставиле доказе о томе да су покренуле поступак побијања одлуке Скупштине туженог од 17.06.2010. године, којом је утврђена ништавост одлуке о расподели нераспоређене добити од 12.02.2009. године, па је о постојању те чињенице одлучено применом правила о терету доказивања из чл. 231. Закона о парничном поступку.

У ревизији тужиље Ј.О. указује се да је Агенција за приватизацију упозорење туженом доставила знатно после подношења тужбе у овом спору. Међутим, ова чињеница није од значаја на законитост и правилност побијане одлуке, јер закон не предвиђа рок у коме се упозорење мора доставити. Такође, наводи се да је сама Агенција за приватизацију требало да поништи одлуку Скупштине туженог о расподели добити, а не да доставља упозорење. По оцени Врховног касационог суда, и ови ревизијски наводи нису од утицаја, код утврђене чињенице да је ништавост наведене одлуке утврђена због недостатка битног услова - сагласности Агенције за приватизацију у доношењу одлуке о расподели добити.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

